

POSTANOWIENIE

11 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 11 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Z. H. i A. H.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z 20 października 2022 r., VI Ga 217/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz każdego z powodów, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, kwoty po 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami wynikającymi z art. 98 §1¹ k.p.c. za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Opolu oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z 6 czerwca 2022 r., oddalającego jej powództwa o zapłatę kwot: 74 654,85 zł, 74 046 zł oraz 49 446 zł.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powódka wskazała przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Jej zdaniem istnieje potrzeba wykładni art. 556¹ k.c. w zakresie pojęcia „wady fizycznej”, a mianowicie konieczna jest odpowiedź na pytanie, czy wada fizyczną w rozumieniu tego przepisu może być wyłącznie obiektywna niezgodność konkretnej rzeczy sprzedanej z zawartą umową, co oznacza konieczność stwierdzenia istnienia takiej niezgodności w odniesieniu do takiej konkretnej sprzedanej rzeczy, czy też do uznania istnienia „wady fizycznej” wystarczające jest zgodne ustalenie istnienia takiej wadliwości przez strony zawartej umowy sprzedaży niezależnie od tego, czy wystąpiła ona obiektywnie.

W ocenie skarżącej istnieje też potrzeba wykładni art. 560 w związku z art. 556¹ oraz art. 513 k.c. i odpowiedzi na pytanie, czy przyjmując, że do uznania istnienia „wady fizycznej” wystarczające jest zgodne ustalenie jej istnienia przez strony zawartej umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy wystąpiła ona obiektywnie, a wierzytelność sprzedawcy została scedowana na podmiot trzeci, to czy w takiej sytuacji odstąpienie od umowy wywołuje skutek *ex tunc* i stanowi skuteczny zarzut dłużnika przelanej wierzytelności wobec cesjonariusza, czy też powinno ono wywoływać wyłącznie skutek *ex nunc* i nie być skutecznym zarzutem dłużnika przelanej wierzytelności wobec cesjonariusza, jeżeli zostanie on podniesiony po zawiadomieniu dłużnika przelanej wierzytelności o cesji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w

interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z

różnej wykładni przepisu (por.m.in. postanowienia z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.; z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.; z 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17, niepubl.; z 7 grudnia 2017 r., I CSK 499/17, niepubl.; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości prawne nie czynią zadość wskazanym wymaganiom, nie uwzględniają bowiem poczynionych w sprawie i wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych.

Z ustaleń tych wynika, że – wbrew sugestii powódki wyrażonej w obu wątpliwościach prawnych - w zakupionym przez pozwanych u pierwotnego wierzyciela towarze w postaci zasilaczy, oczyszczaczy, nadmuchów i sterowników rzeczywiście występował problem z przegrzewaniem sprzętu w trakcie użytkowania, spowodowanym złą jakością zainstalowanych w nich przekładników sprowadzonych z Chin, których styki samoistnie się sklejały. Stwierdzona wada uniemożliwiała prawidłowe funkcjonowanie urządzeń oraz wprowadzenie ich dalej na rynek i dalszą odsprzedaż przez pozwanych. Jednocześnie nie była możliwa naprawa urządzeń. W tej sytuacji eksponowana przez skarżącą – także w ramach drugiej wątpliwości (dotyczyć ma ona właśnie przypadku „wad fizycznych” stwierdzonych tylko na podstawie zgodnej oceny stron danej transakcji sprzedaży, czego nie można stwierdzić w sposób zobiektywizowany) - okoliczność, że teza o wadliwości towaru została oparta jedynie na zgodnej ocenie stron umowy sprzedaży, odbiega od realiów sprawy, co czyni rozstrzygnięcie sformułowanych wątpliwości irrelevantnym dla jej rozstrzygnięcia. Wątpliwości powódki miałyby znaczenie dopiero w razie uprzedniego przyjęcia, że ocena Sądu Apelacyjnego o wystąpieniu wady fizycznej była błędna lub też że stwierdzona wada nie miała charakteru istotnego. Związek zaś między potrzebą wykładni przepisów prawa, jako przyczyną kasacyjną, a wynikiem postępowania kasacyjnego nie może mieć warunkowego charakteru, uzależnionego od trafności poszczególnych lub części zarzutów kasacyjnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., V CSK 153/20 i powołane w nim orzecznictwo).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł,
jak w sentencji.

[SOP]

[ms]